

L'historiador i monjo de Montserrat publica el llibre 'Ser independentista no és cap pecat' sobre la relació entre l'Església catòlica i el nacionalisme català

La pàtria segons Raguer

MARÍA-PAZ LÓPEZ
Barcelona

L'assumpte és omnipresent en l'esfera pública i també, per tant, en l'Església catòlica. "No és que ser independentista no sigui pecat, és que és una virtut", va proclamar el teòleg Antoni M. Oriol, sacerdot diocesà de Vic, en glossar l'últim llibre d'Hilari Raguer, de títol eloqüent: *Ser independentista no és cap pecat. L'Església i el nacionalisme català*, editat per Claret a la nova col·lecció *Contrastos*.

Hilari Raguer, monjo benedictí de Montserrat i historiador de renom, analitza en aquest llibre breu la relació entre l'Església catòlica i el nacionalisme català, en un moment delicat i transcendental per al futur de Catalunya i d'Espanya. La llibreria Claret de Barcelona va acollir dimecres passat un col·loqui entorn del llibre, que serà presentat oficialment el dimecres 21 a les 19 hores a la Casa del Llibre.

"Vivim un temps de tensió i crispació política que també ha fet mal a l'Església", va afirmar Hilari Raguer davant un auditori entusiasta. La sala era plena a vessar. Segons el parer del benedictí, "la Conferència Episcopal Espanyola està moralment desautoritzada per donar-nos consignes polítiques i de moral social", entre altres coses per la seva actitud al 23-F, que va enxampar els bisbes reunits a Madrid en assemblea plenària. "Ho van resoldre dient que havien resat vespres per Espanya", va assegurar Raguer, que també va criticar l'actitud recent de la comissió permanent de la CEE sobre la "desintegració unilateral de la unitat d'Espanya". El monjo de 84 anys va recordar que "l'Església predica la virtut del patriotisme com una part del quart manament, honraràs pare i ma-

re, per la qual cosa inculcar amor i servei a la pàtria forma part de la predicació cristiana", però "de quina pàtria es tracta" és una altra cosa.

Al llibre, Hilari Raguer sosté que el nacionalisme català va sorgir el 1714, després de la victòria borbònica a la guerra de Successió, i que "és transver-

"La Conferència Episcopal està desautoritzada per donar consignes polítiques i de moral social", afirma

sal, comú a tots els sectors polítics i a totes les classes socials, no exclusiu de la burgesia com massa sovint s'ha dit, i diacrònic, que adopta la nomenclatura de cada època". Distingeix Raguer llavors en el nacionalisme català històric dues branques: la catòlica de dre-

ció entre el sentiment religiós i el patriòtic" de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, i el projecte per al rosari del camí de la Santa Cova de Montserrat a inicis del segle XX, que "volia suggerir una relació entre la resurrecció de Jesucrist i la Catalunya renaixent".

L'historiador analitza detalladament el catalanisme moderat de Jaume Balmes assenyalant que "en els escrits de Balmes sobre Catalunya hi ha una certa contradicció", perquè el teòleg i filòsof de Vic argumenta ferotgement contra els independentistes i alhora denuncia l'opressió de Catalunya, com en la seva obra *Un castillo y una ciudad, o sea diálogo entre Montjuich y Barcelona* del 1843, sobre el bombardeig de Barcelona iniciat pel general Espartero. Raguer reivindica així mateix "el paper molt important de l'Església catalana en la supervivència del català; l'ha defensat principalment per raons pastorals però també per ser un dret natural".

Segons el parer d'Hilari Raguer, aquestes manifestacions no poden considerar-se nacional-catolicisme perquè no tenen els elements del nacional-catolicisme franquista: "manipulació de la religió, intolerància religiosa, intolerància envers altres pobles o nacions, antidemocràcia, reaccionarisme social, i anticlericalisme de dretes, si cal".

En el col·loqui a la llibreria Claret, Antoni M. Oriol va concloure que els catalans han "de viure la pròpia dignitat de la nació catalana com una dimensió de la virtut del patriotisme, que és un hàbit operatiu bo". També allà el claretià Pere Codina, patró de la Fundació Claret, va revelar que havia escrit una carta a la CEE retraient-li l'actitud de la comissió permanent, i desitjant "que hagués estat una mica més eclesial i una mica menys espanyola".

Raguer, amb exemplars del llibre, dimecres a la llibreria Claret

tes, que arrenca dels furs carlins i segueix amb el lema *Catalunya serà cristiana o no serà* del bisbe Torras i Bages fins a arribar a la Lliga Regionalista i a UDC; i l'anticlerical d'esquerres, que procedeix del federalisme de Pi i Margall, i continua amb ERC i Lluís Companys.

Raguer es deté més en el nacionalisme catòlic, i recull així "la compenetra-

talans han "de viure la pròpia dignitat de la nació catalana com una dimensió de la virtut del patriotisme, que és un hàbit operatiu bo". També allà el claretià Pere Codina, patró de la Fundació Claret, va revelar que havia escrit una carta a la CEE retraient-li l'actitud de la comissió permanent, i desitjant "que hagués estat una mica més eclesial i una mica menys espanyola".

SOLIDARITAT

SERVEI D'AJUDA
ECONÒMICA

Plaça Nova, 1. 08002 BARCELONA
Tel. 93-301-35-50. Feiners de 8 a 14h.
CC: La Caixa 2100-0965-56-0200027605

PETICIONS:

430. Parella amb una filla de 3 anys. Economia molt precària ja que no tenen una estabilitat laboral. Pel lloguer, 300€.
431. Home de 46 anys sense xarxa familiar que viu en una casa okupada. És perruquer, però no troba feina. Es demanen 210€ per a aliments.
432. Parella amb una filla d'1 any. S'han quedat sense feina i tenen l'ajuda familiar en tràmit. Han renegociat la hipoteca, però els han tallat el llum per impagament. Es demanen 122€ per liquidar el deute.
433. Mare amb una filla d'1 any i mig. Té dos fills més que viuen amb l'àvia. Treballa 9 hores a la setmana. Viu en pis compartit. Es demanen 153€ per portar la filla a la guarderia i poder trobar més feina.
444. Jove sense xarxa familiar. Viu en un pis compartit. Ni feina ni ingressos. Es demanen 150€ per al lloguer.
445. Mare amb un fill d'1 any. Viuen de lloguer. La mare treballa d'auxiliar de gerentria en una residència. Per completar el sou reloga una habitació, però tot i així no arriba. Es demanen 250€ per cangur mentre no reobri l'escola bressol.
446. Dona que viu sola en una pensió. Està divorciada i té una filla de 32 anys amb qui té poca relació. Mentre no trobi una habitació de lloguer ha de viure en una pensió, per la qual cosa es demanen 315€.
447. Mare amb un fill de 4 anys i una filla de 6 mesos, vidua. Ni feina ni ingressos. Pendent d'execució hipotecària. Es demanen 125€ per als llibres de text, material escolar i l'equipament esportiu del fill.
448. Una dona, mare sola amb un fill de 19 anys i una filla d'11 anys. Sense feina estable, però té algun ingrés. A més, reloga una habitació del pis. Vol fer formació per ampliar les possibilitats de trobar feina. Es demanen 350€ per a un curs d'auxiliar d'infermeria.
449. Home sense xarxa familiar. Amb una incapacitat permanent per problemes derivats del consum de tòxics que l'impeideix treballar. Es demanen 300€ per arreglar-se la dentadura.

Ajudats a ajudar

PARAULA I VIDA

Lluís Martínez Sistach

Els joves i el seu futur

Fa poc, en un assaig de l'actualitat, vaig llegir aquesta observació: "La generació més ben equipada tecnològicament de tota la història humana és també la generació més afectada, com cap altra, per la sensació d'inseguretat i d'impotència". Ho veiem en l'actual crisi econòmica, que ens fa tèmper pel nostre futur i pel de les properes generacions.

Parlar de l'avenir equival a parlar sobretot dels joves. Els joves viuen fortament la crisi actual. Els vincles amb la família són decisius per a molts d'ells en aquests temps. Però el gran problema social dels joves és sens dubte la dificultat de trobar feina. Un de cada dos joves que busquen feina no en troba i és a l'atur, que afecta més del 50% d'aquest col·lectiu, una xifra esfereïdora. Per als

nostres joves és molt difícil obtenir un crèdit per iniciar una activitat o per adquirir un habitatge i independitzar-se i fundar una família, perquè no poden aportar les garanties que se'ls demanen. I augmenta entre nosaltres l'anomenada generació ni-ni, que ni estudien ni treballen, el que en el món anglosaxó s'anomenen els *neet*. Aquesta paraula està formada per les primeres lletres de les paraules en anglès "no en educació, ocupació i formació professional (en anglès: "not in education, employment and training")".

El mercat de treball per als joves que hi han pogut entrar és en

general molt volàtil i flexible, sovint amb situacions d'una greu precarietat. Alguns d'ells no dubten a emigrar per anar a països on puguin treballar. Això, que és una solució per als qui ho viuen, és sens dubte una pèrdua notable per al país, perquè els que marxen són sovint els que estan més preparats i podrien aportar més a la nostra societat.

Davant d'aquesta realitat tots hem de sentir-nos afectats i tots hem de sentir-nos responsables de garantir un futur per als nostres joves. Modestament, m'he esforçat a col·laborar-hi amb la promoció d'un projecte titulat *Joves a l'Atur*, que porta Cà-

ritas Diocesana, amb la col·laboració de l'Arxidiòcesi de Barcelona i de diverses institucions ciutadanes, entre les quals em plau remarcar que hi ha els dos principals clubs de futbol de la nostra ciutat. Demano que sorgeixin més iniciatives, tant per part de les institucions cristianes com de les institucions civils i polítiques, sense oblidar l'aportació decisiva dels empresaris, tant els grans com també els petits i mitjans.

Algú dirà que aquest -com tants d'altres- és un problema polític i que ha de tenir una sortida sobretot política. Sense negar l'aportació de la política a la solució, tots ens hauríem d'esforçar a no caure en la resignació i posar-nos a fer el que estigui a la nostra mà.

L.M. SISTACH, cardenal arquebisbe de Barcelona

Càritas diocesana
promou i gestiona
el projecte
Joves a l'Atur

El historiador y monje de Montserrat publica el libro 'Ser independentista no és cap pecat' sobre la relación entre Iglesia católica y nacionalismo catalán

La patria según Raguer

MARÍA-PAZ LÓPEZ
Barcelona

El asunto es omnipresente en la esfera pública y también, por ende, en la Iglesia católica. "No es que ser independentista no sea pecado, es que es una virtud", proclamó el teólogo Antoni M. Oriol, sacerdote diocesano de Vic, al glosar el último libro de Hilari Raguer, de título elocuente: *Ser independentista no és cap pecat. L'Església i el nacionalisme català*, editado por Claret en su nueva colección *Contrastos*.

Hilari Raguer, monje benedictino de la abadía de Montserrat e historiador de renombre, analiza en este libro breve la relación entre Iglesia católica y nacionalismo catalán, en un momento delicado y trascendental para el futuro de Catalunya y de España. La librería Claret de Barcelona albergó el pasado miércoles un coloquio en torno al libro, que será presentado oficialmente el próximo miércoles 21 a las 19 horas en la Casa del Llibre.

"Vivimos un tiempo de tensión y crispación política que también ha hecho daño a la Iglesia", afirmó Hilari Raguer ante un auditorio entusiasta. La sala estaba repleta. A juicio del benedictino, "la Conferencia Episcopal Española está moralmente desautorizada para darnos consignas políticas y de moral social", entre otras cosas por su actitud en el 23-F, que pilló a los obispos reunidos

en Madrid en asamblea plenaria. "Lo solventaron diciendo que habían rezado visperas por España", aseguró Raguer, quien también criticó la postura de la comisión permanente de la CEE sobre la "desintegración unilateral de la unidad de España". El monje de 84 años recordó que "la Iglesia predica la virtud del patriotismo como una parte del cuarto mandamiento, honrarás a

tu padre y a tu madre", por lo que inculcar amor y servicio a la patria forma parte de la predicación cristiana", pero "de qué patria se trata" es otra cosa.

En su libro, Hilari Raguer sostiene que el nacionalismo catalán surgió en 1714, tras la victoria borbónica en la guerra de Sucesión, y que "es transver-

"La Conferencia Episcopal está desautorizada para darnos consignas políticas y de moral social", afirma

sal, común a todos los sectores políticos y a todas las clases sociales, no exclusivo de la burguesía como se ha dicho demasiado a menudo, y diacrónico, que adopta la nomenclatura de cada época". Distingue Raguer entonces en el nacionalismo catalán histórico

Raguer junto a ejemplares de su libro, el miércoles en la librería Claret

dos ramas: la católica de derechas, que arranca de los fueros carlistas y sigue con el "Catalunya será cristiana o no será" del obispo Torras i Bages hasta llegar a la Lliga Regionalista y a UDC; y la anticlerical de izquierdas, que procede del federalismo de Pi i Margall, y continúa con ERC y Lluís Companys.

Raguer se detiene más en el nacionalismo católico, y recoge así "la compe-

netración entre sentimiento religioso y patriótico" de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, y el proyecto para el rosario del camino de la Santa Cova de Montserrat a inicios del siglo XX, que "quería sugerir una relación entre la resurrección de Jesucristo y la Catalunya renaciente".

El historiador analiza con detalle el catalanismo moderado de Jaume Balmes señalando que "en los escritos de Balmes sobre Catalunya hay una cierta contradicción", pues el teólogo y filósofo de Vic argumenta fieramente contra los independentistas y al tiempo denuncia la opresión de Catalunya, como en su obra *Un castillo y una ciudad, o sea diálogo entre Montjuïc y Barcelona* de 1843, sobre el bombardeo de Barcelona auspiciado por el general Espartero. Raguer reivindica asimismo "el papel muy importante de la Iglesia catalana en la supervivencia del catalán; lo ha defendido principalmente por razones pastorales pero

también por ser un derecho natural".

A juicio de Raguer, estas manifestaciones no pueden considerarse nacionalcatolicismo por carecer de los elementos del nacionalcatolicismo franquista: "Manipulación de la religión, intolerancia religiosa, intolerancia hacia otros pueblos o naciones, antidemocracia, reaccionarismo social, y anticlericalismo de derechas, si es necesario".

En el coloquio en la librería Claret, Antoni M. Oriol concluyó que los catalanes deben "vivir la propia dignidad de nación catalana como una dimensión de la virtud del patriotismo, que es un hábito operativo bueno". También allí el claretiano Pere Codina, patrón de la Fundación Claret, desveló que había escrito una carta a la CEE reprochándole la postura de la comisión permanente, y deseando "que hubiera sido algo más eclesial y algo menos española".

SOLIDARIDAD

SERVICIO DE AYUDA ECONÓMICA

Plaça Nova, 1. 08002 BARCELONA
Tel. 93-301-35-50. Laborables de 8 a 14h.
CC.'la Caixa' 2100-0965-56-0200027605

PETICIONES:

- 430.** Pareja con una hija de 3 años. Economía muy precaria. Sin estabilidad laboral. Se piden 300€ para el alquiler.
- 431.** Hombre, 46 años, sin familia. Vive en una casa okupada. Es peluquero, pero no encuentra trabajo. Para alimentos, 210€.
- 432.** Pareja con hija de 1 año. Se han quedado sin trabajo. Ayuda familiar en trámite. Han renegociado la hipoteca, pero les cortan la luz por impago. Para deuda, 122€.
- 433.** Madre con hija de 1 año y medio. Dos hijos más viven con abuela. Trabaja 9 horas a la semana. Vive en piso compartido. Piden 153€ para que la hija pueda ir a la guardería y ella pueda encontrar trabajo.
- 444.** Joven sin red familiar. Vive en un piso compartido. Ni trabajo ni ingresos. Se piden 150€ para el alquiler.
- 445.** Madre con hijo de 1 año. Viven de alquiler. Madre trabaja de auxiliar de geriatría en una residencia. Para completar sueldo realquila la habitación pero no llega a cubrir los gastos. Piden 250€ para un canguro mientras no reabre guardería.
- 446.** Mujer que vive sola en una pensión. Está divorciada y tiene una hija de 32 años con quien tiene poca relación. Mientras no encuentre una habitación de alquiler tiene que vivir en una pensión, por la cual se piden 315€.
- 447.** Madre con un hijo de 4 años y una hija de 6 meses. Es viuda. Ni trabajo ni ingresos. Está pendiente de una ejecución hipotecaria. Se piden 125€ para los libros de texto, material escolar y el equipamiento deportivo del hijo.
- 448.** Madre sola con un hijo de 19 años y una hija de 11. Sin trabajo estable, pero tiene algún ingreso. Además, realquila una habitación del piso. Quiere hacer formación para ampliar las posibilidades de encontrar trabajo. Se piden 350€ para un curso de auxiliar de enfermería.
- 449.** Hombre sin red familiar. Con una incapacidad permanente por problemas derivados del consumo de tóxicos que le impide trabajar. Se piden 300€ para que pueda arreglarse la dentadura.

Ayúdanos a ayudar

PALABRA Y VIDA

Lluís Martínez Sistach

Recientemente, en un ensayo sobre la actualidad, leí esta observación: "La generación más bien equipada tecnológicamente de toda la historia humana es también la generación más afectada, como ninguna otra, por la sensación de inseguridad y de impotencia". Lo podemos ver en la actual crisis económica, que nos hace temer por nuestro futuro y por el de las próximas generaciones.

Hablar del futuro equivale a hablar sobre todo de los jóvenes. Los jóvenes viven intensamente la crisis actual. Los vínculos con la familia son decisivos para muchos de ellos en estos tiempos. Pero el gran problema de los jóvenes es sin duda la dificultad de encontrar trabajo. Uno de cada dos jóvenes que buscan trabajo no lo encuentra y está

en paro, situación que afecta a más del 50% de este colectivo, una cifra alarmadora. Para nuestros jóvenes es muy difícil obtener un crédito para iniciar una actividad o para adquirir una vivienda e independizarse y fundar una familia, porque no pueden aportar las garantías que se les piden. Y aumenta entre nosotros la llamada generación ni-ni, que ni estudian ni trabajan, a los

que en el mundo anglosajón se les llama los *neet*. Esta palabra está formada por las tres primeras letras de las palabras en inglés "no en educación, ocupación y formación profesional" (en inglés: "not in

education, employment and training").

El mercado de trabajo para los jóvenes que han podido entrar es en general muy volátil y flexible, a menudo con situaciones de una grave precariedad. Algunos de ellos no dudan en emigrar a países donde puedan trabajar. Esto, que es una solución para quienes lo viven, es sin duda una notable pérdida para el país, porque los que se marchan son

Caritas diocesana promueve y gestiona el proyecto Jóvenes en Paro

con frecuencia los que están más preparados y podrían hacer una mayor aportación a nuestra sociedad.

Ante esta realidad todos hemos de sentirnos afectados y todos somos responsables de garantizar un futu-

ro para nuestros jóvenes. Modestamente, he procurado colaborar en la promoción de un proyecto titulado Jóvenes en Paro, que gestiona Caritas Diocesana, con la colaboración de la archidiócesis de Barcelona y de diversas instituciones ciudadanas, entre las cuales deseo subrayar que están los dos principales clubs de fútbol de nuestra ciudad. Pido que surjan más iniciativas.

Algunos pensarán que este -como tantos otros- es un problema político y que ha de tener una salida sobre todo política. Sin negar la aportación de la política a la solución, creo que todos nos tendríamos que esforzar para no caer en la resignación y ponernos a hacer aquello que está en nuestra mano.

L. M. SISTACH, cardenal arzobispo de Barcelona